

да побѣгна? — Азъ, рече, азъ да тя оставя на мѣсто то ми въ бѣсноть та немилостиваго мучителя? Убы! таковъ ли прочее мя познава Дамонъ? — Дай ми той часъ, дай ми желѣзны те си оковы, като мыслишъ чи може да падне въ душа та ми упорность и невѣрствіе тако умразны, не, отговорися Дамонъ не, упорность та, и невѣрствіе то не заробувать душа, каква то е твоя та. Ако можихъ да ся сумня на таквѣя мудрованія такваго естества, сега не бы си былъ мой пріятель, обаче нито упорность та, нито невѣрствіе то ще тя направи да правишъ онова, кое то азъ ти заповѣдувамъ. Ты имашъ старца, отца, жена, и два любезны сынове, на кой то долженствуванъ и живота ти, и себе съ, кон то безъ тебе, мучно ще ся упазятъ, азъ выше немамъ никого, за кого то да ми е живота нуженъ. А да умра за одного пріятеля моего, каковъ си ты, ще быде за мене най пріятно отъ сячки те увеселенія. Ахъ! отговори ся Пинѣй. таково варварско увеселеніе истинна не ще приемишъ, ще отидя да исполня суцїи азъ, като така ти е угодно, послѣдни те естественни должности, ще отидя да дамъ послѣдно то цѣлованіе на отца ми, на жена ми, и на сынове те ми. Обаче утрѣ призори преди о-сжмне па ще ми видишъ, и вмѣсто мое то оставамъ на тѣхъ, азъ ще имъ направя премного голѣмо дарованіе, и съ това надѣвамся да ги утѣша. Така като рече прегжрна любезно достойнаго пріятеля си, кой то заедно съ него горки слезы